

Horká čokoláda aneb o velkém štěstí pana Laštovičky

Magdaléna Špačková (1. místo v II. kategorii)

Protáhla jsem se a zívla, vystrčila jsem tlapky před sebe a vytasila drápky, potřebovaly nabrousit. Zkusmo jsem pohlédla na pánečka, spal. Jeho velké břicho se zvedalo a klesalo spolu s károvanou peřinou, zpod níž vykukovala široká chodidla se zažloutlými nehty na jedné straně a stařecká hlava, jejíž šedé vlasy postupně ustupovaly plešatému kolečku, na straně druhé. Nutno podotknout, že můj páneček nevypadal ve spánku ani trochu elegantně. Husté obočí, klenoucí se nad zavřenými víčky, nosní dírky legračně se rozšiřující při každém nádechu a polštář pod hlavou celý poslintaný. Teda, kdy se mu TOHLE povedlo... Ale přece jenom, byl to páneček a včera mi koupil konzervu tuňáka, strašně dlouho trvalo, než mu došlo, že Whiskas nejspíš nejede všem kočkám. Olízla jsem mu loajálně ruku, která trčela zpod příkrývky po straně, a pak jsem přeťapkala ke dveřím a proklouzla na chodbu. Ještě štěstí, že jsou otevřené, ale od té doby, co má páneček ty potíže s prostatou, se je neobtěžuje zavírat. Došla jsem ke křeslu, ještě jednou jsem se rozhlédla a spokojeně zaryla drápy do povlaku. No jo, však potřebovaly nabrousit.

Civěl jsem do stropu a pořád se odhodlával vstát. Setrval jsem v tomto strnulém stavu už bezmála pět minut. Každý den mi víc a víc docházel význam slova stárnutí. Ale ne, vážně bych už měl vstát. Tak na tři, jedna, dvě, tři... Zase nic. Civím na strop. Z obýváku sem doléhají jakési škrabavé zvuky, teprve teď mi došlo, co znamenají. Odhodil jsem příkrývku a mrzutě vsunul nohy do pantoflí. Klouby krásně zapraskaly, když jsem vstával. Hodil jsem na sebe župan a vlekl se do obýváku. „Arty, necháš toho!“ napomenul jsem svou kočku, která s blaženým výrazem ničila moje nejoblíbenější křeslo. Chytil jsem ji za kůži na krku a odtrhl ji od oranžového povlaku. Od toho, co z něj zbylo. Pohlédla na mě doširoka rozevřenými nevinnými očima s úzkými zorničkami a mně se zdálo, že na mě mrkla. Položil jsem ji na zem a zahrozil prstem: „Tohle se nedělá, tohle ne. Rozumíš?“ Kdoví proč jsem měl pocit, že rozuměla až moc dobře, ne že by to mělo nějaký efekt.

Artemis. Jak mi to mohl udělat?! Co je tohle za jméno! Můj páneček je naneštěstí vášnivý čtenář a znalec řecké mytologie. Výsledkem téhle posedlosti je, že mě pojmenoval po bohyni lovu, která se zapřísáhla, že se nikdy nezaplete s nikým opačného pohlaví, což já, jakožto kočka, nemůžu pochopit. No, ale je fakt, že jsem mohla dopadnout i hůř. Existují třeba i jména jako Persefona nebo Klytaimnestra. Páneček mezitím přešel do kuchyně, postavil na čaj a rozmíchal mi třetinu tuňákové konzervy s granulemi. Aféra se jménem odpuštěna. Zatímco jsem se věnovala misce, za hlasitého hekání a plivání bojoval se zubní protézou. Jsem si jistá, že by nadával, kdyby neměl ruku skoro až po zápěstí v ústech. Věnuje se té zubaté věci každý den, ráno, večer a někdy i po obědě. Čistí ji velkým zeleným kartáčkem, vyndává ji a zase zandává a někdy ji maže jakýmsi gelem, aby mu lépe přilnula k dásním. Kdybych věděla, že bude takhle nechutně mlaskat, šla bych se nasnídat někam jinam.

Chlapeček kráčel po cestě a spokojeně si pobrukoval, aktovka s Mickey Mousem se pohupovala ze strany na stranu, v ruce držel větvičku z keře, kterou utrl nedaleko, zaujaly ho ty velké černé bobulky. Matýsek šel ale právě do školy a věděl, že větvička by nejspíš uvadla. Co s ní tedy udělat? Má ji dát paní učitelce? Vyšel brankou z parku a ocitl se na ulici, naproti sobě spatřil okrově žlutý domek s dřevěnými okenicemi. To je nápad, staví se za dědou! Matýsek se rozhlédl napravo, nalevo a ještě jednou napravo, hezky, jak ho to učili, a pak přehopkal silnici. Zazvonil na zvonek u branky a přešel ke dveřím. Dědeček byl ještě v županu, když mu otevřel. „Ahoj, dědo!“ pozdravil ho vesele chlapec a bez vyzvání protlačil střapatou hlavičku dovnitř. „Co tady děláš, Matýsku?“ optal se překvapeně pan Laštovička. „Přinesl jsem ti kytku,“ odpověděl vnuček, zatímco si přisunul ke kuchyňskému pultu židli a hledal z ní v polici vhodnou vázu. „Ehm, to je rulík zlomocný,“ upozornil ho rozpačitě pan Laštovička. Matýsek vsunul větev do vázy, z nevinného výrazu jeho tváře se dalo jasně vyčíst, že o něčem takovém nikdy neslyšel. „Nesnědls žádnou bobuli, že ne?“ vyděsil se pan Laštovička a v duchu vzpomínal, kde nechal mobil a jak se s ním, pro všechno na světě, dá volat. „Ne,“ zavrtěl hlavou Matýsek, „mamka říkala, že nesmím jíst bobulky.“ „To je dobře,“ oddychl si pan Laštovička. „Tahle rostlina má totiž v sobě jedovaté látky,“ poučoval vnuka, natáhl se a postavil vázu na polici s talíři nad kuchyňskou linku, co nejdál z dosahu, a hnal Matýska do koupelny: „Hezky si umyj ruce,“ nařídil mu, „a měl bys jít do školy, jinak přijdeš pozdě.“ Když ale uviděl uraženou tvářičku, zeptal se

honem: „A nedal by sis ještě něco na pití?“ „Máš kakao?“ zeptal se Matýsek a v očích mu zablýsklo. Pan Laštovička rozpačitě přešlápl a zavrtěl hlavou: „Kakao nemám, ale můžu ti udělat čaj s medem.“

Přišel zase ten kluk. Ten malý rošťák s proměnlivou náladou. Někdy mě hladí jako o život a pak mě zase chytá za ocas. Jednou mi chtěl ostríhat drápky takovými malými kovovými kleštičkami. Ubalila jsem mu jednu přes čumák, brečel a páneček se na mě zlobil. Teď sedí oba dva v kuchyni a něco pijí. Doufám, že se ten malý nezdrží dlouho. Jako by to nestačilo, začala kolem mě kroužit moucha, velká černá masařka s očima potaženými lesklým filmem. Jdu po ní packama, ale marně. Vždycky je o krok přede mnou.

Když mladá obchodní asistentka Poly Nitková šla vystřídat svoji zaměstnavatelku, přistihla ji ve velice neobvyklé náladě. Paní Macourková, objemná majitelka Potravin paní Macourkové, si soustavně a nevědomky třela špičku nosu a zamýšleně civěla na chladicí box se zmrzlými kuřaty. Její pohled se však rozostřoval a končil kdesi v Zemi Nezemi. „Ehm, šéfko?“ poklepala jí Poly na rameno, „jdu vás vystřídat u kasy.“ „Jo, jo, jasně,“ zamumlala paní Macourková neurčitě a ztěžka se zvedla z otáčivé židličky před pokladnou. „Co se děje?“ otázala se Poly zvědavě, protože na mrazáku ani na zmrzlých kuřatech nic fascinujícího neshledávala. „Byl tady pan Laštovička,“ sdělila jí konečně paní vedoucí, jako by to mluvilo za vše. „No jasně, chodí sem každé pondělí a čtvrtek,“ souhlasila Poly. „To ano,“ prohlásila paní Macourková, „chodí sem každé pondělí a čtvrtek po čtyři roky a vždycky si koupí jen rohlíky, půlku chleba, sýr nebo šunku a někdy taky jogurt a mléko.“ „Jednou za čas taky těstoviny, mouku, máslo a kočičí granule,“ připomněla Poly. „Ano, a jsme u toho,“ prohlásila paní Macourková a propíchla kuřata pohledem, „ proč si dnes, pro všechno na světě, koupil dvě krabice kakaa?“

Pánečkovy nepřítomnosti jsem samozřejmě chytře využila k novému útoku na křeslo. Když drápky dosáhly požadované ostrosti, natáhla jsem se na koberec do míst, kam dopadalo sluneční světlo procezené skrz rolety. Spokojeně jsem zavrnila a líně se

překulila na druhý bok. Oči se mi začaly pomalu zavírat. A potom se ozvalo zase to otravné bzučení, moucha podnikala nálety na moje levé ucho. Naštvaně jsem se přitiskla k zemi a dělala mrtvého brouka, masařku to ale neošálilo a bzučela ještě otravněji. Se zasyčením jsem vyskočila, když chce válku, má ji mít.

Po návratu domů jsem musel Artemidu velice důkladně vytahat za kožich, dnes večer budou granule na sucho. Ta kočka se úplně zbláznila. Záclona byla stržena z okna, květináč s bramboříkem ležel ve vodorovné poloze a hlína rozsypaná všude kolem. Musel jsem zapnout vysavač a celý koberec vyluxovat. Vytahal jsem nákup z tašky a uklidil potraviny na patřičná místa. Nebylo toho mnoho, dcera mi jednou za měsíc přiveze z marketu ve městě všechno, co potřebuju. Pohled mi padl na krabice kakaa. Ztěžka jsem se posadil a popadl jednu z nich, abych si přečetl návod. Lupa ležela na stole, hned vedle včerejších novin, solničky a účtu za plyn. Používám ji stále častěji, uvědomil jsem si mrzutě, když jsem luštil návod na přípravu.

Pan Laštovička se zvedl ze židle a přišoural se ke kuchyňskému pultu. Vytáhl z ledničky poloprázdnou krabici mléka a vylil její obsah do nerezáčku. S pomocí škrtdla zapnul hořák a postavil hrnek nad plamen. „Prášek nasypete do mléka, cca 3 lžičky na čtvrt litru,“ mumlal si pro sebe. Odstavil hrneček z plotny, načal krabici kakaa a pečlivě odměřoval množství. Potom se otočil a odešel vrátit balení do spížky. Mírný otřes, který způsobil při zavírání dveří, rozechvěl kuchyňskou linku. Váza s větvičkou černých bobulek, která zůstala zapomenutá nad pultem, se otrásla a jedna sluncem rozměklá kulička se uvolnila a s tichým šplouchnutím dopadla do hrnku. Toho, jak se z černého plodu rulíku uvolňoval do nápoje jed, si nikdo nevšiml, snad ani ta moucha, která letěla kolem.

Vrátil jsem se ze spížky a posadil se s hrnkem horké čokolády a detektivkou ke stolu. Mám rád detektivky. Ne takové ty kruté vraždy, které vyšetřuje FBI, kde se pořád čaruje se seznamy zapomenutých sovětských agentů, otisky prstů a vzorky DNA, které se dají získat úplně ze všeho. Nejlepší jsou staré kvalitní detektivky, hezky lupu do ruky a zapojit mozek. Četl jsem zrovna Cyankáli v šampaňském, zhluboka jsem povzdechl a

přiložil šálek k ústům, kdepak, tohle už se dneska nedělá, dneska vám nikdo do pití jed nehodí, radši používají revolver nebo nějakou podobnou věc, jsou toho plné noviny. Ne že bych vraždy schvaloval, ani ty staré, ani ty dnešní.

„Arty, necháš toho, kočko zatracená?!“ vykřikl jsem rozhořčeně, odložil knížku i šálek na stolek a utíkal ji odtrhnout od křesla. Zapraskalo to, když jsem její drápky pomalu odděloval od povlaku. Popadl jsem ji do náruče a odnesl s sebou do kuchyně, položil jsem si ji na klín a opět se začel. Hřála mě na klíně lépe než termoflaška.

„Ahoj, dědo!“ ozvalo se ode dveří, stál tam Matýsek s úsměvem od ucha k uchu, bylo krásně vidět, že má dva přední zuby vypadlé. S potlačovaným zaúpením jsem Cyankáli v šampaňském odložil, nepokročil jsem ani o pět stránek. „Co to piješ?“ zeptal se zvědavě vnouček a oči se mu rozzářily, když uviděl horkou čokoládu. „Můžeš si ji vzít,“ povolil jsem mu, „udělám si další později.“ „Děkuju,“ zajásal Matýsek. Vtom se však z mého klína vymrštila Artemis, přehnala se jako parní válec přes stůl a skočila na hrnek, ten byl rázem prudce odmrštěn na zem, kde se rozbil na střepy. Kakao se rozprsklo všude po podlaze. „Zlá kočička!“ zaječel jsem našťavaně a uštedřil tomu třetídlu pohlavek, „tys to zase vymňoukla, dneska děláš jednu kočičinu za druhou,“ huboval jsem pln rozhořčení. Znamenalo to totiž, že budu muset znovu vytírat kuchyň, aby podlaha nelepila.

Snažila jsem se tvářit zkroušeně, ale očividně mi na to neskočili. Ten malý dokonce začal natahovat, dokud mu páneček neslíbil další pití. Vlekla jsem ocas nízko u země a odploužila jsem se k topení hrát uraženou. Tohle je, přátelé, diskriminace koček! Přece jenom mě ale hřálo u srdce. Dostala jsem tu potvoru, tu otravnou masačku. Hned, jak dosedla na ucho pánečkova hrnku, věděla jsem, že moje chvíle nadešla. Že jsem při útoku sejmula i ten hrnek? Tak jsem si to prostě jenom špatně vypočítala, páneček z toho nadělá... Ale stálo to za to, masačka už nezabzučí.

Poslal jsem Matýska domů, aby se náhodou neřízl o střep a slíbil jsem mu, že kakao udělám příště. Artemis mezitím někde trucovala. Jen ať dělá uraženou, nic už ji nezachrání, dneska budou granule! S povzdechem jsem odsunul židli a svezl se na

kolena. Musím odklidit tu spoušť. Pustil jsem se do sbírání střepů. Potom jsem narazil na podivnou tmavou kuličku. Zvedl jsem ji k očím. Připomínalo mi to borůvku...

Poly Nitková si za hlasitého zívání odvažovala zástěru s logem obchodu, bylo deset minut po zavíračce, ona zrovna přerovnála sklenice s okurky a chystala se domů. U dveří narazila na zamračenou paní Macourkovou, která v rukou bez přemýšlení cupovala nějakou zapomenutou účtenku. „Stalo se něco?“ zeptala se Poly, když spatřila její výraz. „Mám starost o pana Laštovičku,“ potřásla její šéfová hlavou, „asi už stárne.“ „Co si zase koupil?“ otázala se Poly překvapeně. „Kakao?“ „Ale ne,“ zavrtěla hlavou paní Macourková, „vtrhl sem pár minut před zavíračkou a nakoupil tuňákové konzervy. Spoustu konzerv...“